+

ORDENACIÓ DIACONAL

oooo

Basílica de la Sagrada Família

14-09-2025

Antoni Barenys Queralt
Eduard Mata Grau
Joan Xipell Font

Textos: ***Nm 21,4b-9*****:** *"Quan algú havia estat picat, mirava la serp de coure i salvava la vida".*
***Sl* 77,1b-2.34-38:** *"No oblideu les obres del Senyor".*
Fl 2,6-11**:** *"S'abaixà i es feu obedient fins a la mort* […] *Per això Déu l'ha exaltat".*
Jn 3,13-17**:** *"El Fill l'home ha de ser enlairat".*

Benvolguts bisbes auxiliars,

Benvolguts germans preveres i diaques,

Benvolguts familiars i amics dels qui avui seran ordenats diaques,

Benvolguts formadors, seminaristes i candidats al sacerdoci,

Benvolgudes comunitats parroquials d'arreu de la diòcesi que us aplegueu avui acompanyant aquests seminaristes que seran ordenats diaques,

Germans i germanes en el Senyor,

Com bé sabem, l'Església s'inicia després de Pentecosta, quan l'Esperit Sant davalla sobre els apòstols reunits en pregària acompanyats de la Mare de Déu, la nostra mare, Mare de l'Església. Amb força i vigor els apòstols comencen a anunciar la Bona Nova de Jesús, el Fill de Déu, i la gent es va unint a aquest camí, que proposen els apòstols amb claredat i valentia. I aquesta predicació va sent corroborada amb gestos d'amor, de caritat, d'acolliment, especialment als més pobres.

I molt aviat se'ls presenta el dilema de no poder assumir tota l'activitat que duen a terme i decideixen triar uns homes bons que els ajudin en aquest ministeri. Així els apòstols van convocar l'assemblea dels deixebles i els van dir: "No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la Paraula de Déu i ens poséssim a servir a les taules. Per tant, germans, trieu entre vosaltres set homes de bona reputació, plens de l'Esperit Sant i de saviesa, i els encarregarem aquesta tasca. Nosaltres continuarem dedicats a la pregària i al servei de la Paraula. La proposta va agradar a tota l'assemblea, i elegiren Esteve, home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timó, Pàrmenes i Nicolau [...] Els van presentar als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans" (*Ac* 6,2-6).

Aquesta escena de la primera Església s'ha repetit, segle rere segle, i avui es fa també realitat entre nosaltres. Un representant de la comunitat diocesana presenta aquests tres joves perquè un successor dels apòstols els imposi les mans i orant sobre ells rebin el do de l'Esperit Sant i quedin marcats per sempre amb el do del servei a la comunitat com a diaques: servidors de l'amor als germans en nom del Senyor.

És cert que la vostra ordenació diaconal és un camí per rebre, posteriorment, l'ordenació sacerdotal, però no oblideu que, rebent l'ordre presbiteral o, fins i tot, l'episcopal, continuareu sent diaques, servidors de la comunitat per sempre. Per això, els bisbes i el mateix Papa, antigament es posaven la casulla, vestit que porta el sacerdot per a la celebració de la Missa, sobre la dalmàtica, vestidura litúrgica del diaca. Signe que recordava que eren servidors i no amos; eren cridats, com Jesús, a ser prop dels més vulnerables, rentant-los els peus i ajudant-los en les seves necessitats. Quin misteri tan gran! Quin regal tan gran us fa el Senyor i ens fa a la comunitat cristiana!

El servei als altres, el lliurament als pobres produeix gran pau i gran alegria, però hi ha moments en què també es nota el pes de la Creu. I el misteri de la Creu sempre ens qüestiona. És un misteri sorprenent i desconcertant: ¿Per què la Creu? ¿Per què hem de caminar, créixer, madurar i avançar en el camí del seguiment de Crist amb la Creu a coll? ¿No teníem entès que Déu ens ha creat per ser feliços? Llavors, ¿per què hem de carregar amb la Creu?

Benvolguts germans, acostem-nos sense por al misteri de Déu, a la bellesa i a la bondat de Déu, a l'eterna veritat de l'Amor, aquesta paraula que no ens deixa mai indiferents. Acostem-nos, sense por, a Déu Pare, per mitjà de Crist. Deixem-nos portar per l'Esperit Sant, aquesta suau brisa, aquesta dolça atracció interior que ens crida; perquè no només de pa i de coses materials viu l'home.

[CASTELLANO]

La humanidad, los hombres y mujeres de hoy, estamos profundamente necesitados y hambrientos de Jesucristo, Redentor del hombre. Él es la única posibilidad de libertad y de esperanza que tenemos.

Contemplemos a Cristo, crucificado por nosotros para nuestra salvación. San Ignacio de Loyola en el libro de los Ejercicios Espirituales, nº 53, invita a ello, con estas preciosas palabras:

> *Imaginando a Cristo nuestro Señor delante y puesto en Cruz, hacer un coloquio, considerando cómo de Creador ha venido a hacerse hombre, y de vida eterna a muerte temporal, y así morir por mis pecados. Otro tanto mirando a mí mismo, considerando lo que he hecho por Cristo, lo que hago por Cristo, lo que debo hacer por Cristo; y al fin, viéndolo de esa manera y colgado así en la Cruz, dejar correr el afecto, expresando lo que se ofreciere.*

Sí, hermanos y hermanas, tratemos de guardar el silencio interior que nos conduce a la oración. Me dirijo, en particular, a cada uno de vosotros aquí presentes:

> Recógete en un lugar tranquilo y haz el sencillo ejercicio de mirar de veras, con fe y con ternura, al Crucificado. Déjate mirar por Él y deja que broten las palabras, las preguntas, las quejas… pero, sobre todo, deja que brote el afecto por quien te dice: *He muerto por ti; he muerto para que seas feliz, para que tengas vida y la tengas en abundancia*.

Conserva y medita estas palabras en tu corazón. Entonces comprenderás que la vida no vale más que para ser ofrecida a Dios y para ponerla al servicio de los más necesitados. Y en ello encontrarás la felicidad profunda. Entonces lograrás entender aquel hermoso apotegma de los Padres del Desierto:

> *Un monje preguntó a otro: ¿por qué será que muchos abandonan la vida monástica?* (Se podría hacer la misma pregunta a un cristiano: ¿por qué muchos abandonan la fe, la vida cristiana?) *Y el monje le contesta: 'En la vida monástica sucede lo mismo que a un perro que persigue a una liebre: la persigue y en esa carrera grita y ladra, se le unen muchos otros y todos corren juntos, pero a un cierto momento todos aquellos que no ven la liebre se cansan y uno después de otro desisten; solo los que la ven siguen hasta el final'.* Y añade finamente el monje*: Solamente quien ha puesto los ojos en la Persona de Cristo Crucificado puede perseverar hasta el final.*

Queridos hermanos, solamente quien ha contemplado a Cristo Crucificado, solamente quien ha mirado con afecto la Cruz del Señor, solamente quien ha sentido el estremecimiento de saber que Cristo ha muerto por amor a él y para salvarle, solamente ese será capaz de dar testimonio de Dios en medio de la sociedad, solamente ese será capaz de entregar la vida por amor, del mismo modo que lo hicieron los santos mártires de todos los tiempos; solamente ese será capaz de no avergonzarse del dulce nombre de nuestro Dios y Señor.

Queridos Antoni, Eduard y Joan, aprended a caminar hacia el sacerdocio viviendo plenamente el ministerio diaconal, este hermoso ministerio de caridad. No es un simple paso en el camino hacia el sacerdocio, es, más bien, el fundamento de vuestra consagración a Cristo Siervo, quien os hará, si Dios quiere, pastores según su corazón. Y no dejéis de contemplar diariamente con gran ternura al Crucificado. En Él encontraréis la fuerza para amar y servir en todo al Señor y a los hermanos. En la Cruz de Cristo vemos el gran amor del Padre Dios, que vela por nosotros, que nos quiere con locura y que nos da lo mejor que tiene, el amor de su vida, Cristo el Señor.

Hay una bella historia que cuenta la escritora Alejandra Vallejo Nájera. Dice así: *"Cada día creo más y más en el poder de la familia. Ocurra lo que ocurra, va a estar ahí. A mis hijas quiero transmitirles lo mismo: pase lo que pase, voy a estar ahí. Me llaman mucho la atención las madres etíopes o somalíes: consumidas por el hambre, siguen nutriendo a sus hijos, pasablemente gorditos, aunque ellas se estén consumiendo. Es una imagen que se me ha quedado en el cerebro y la tengo bien presente. Yo no paso penurias económicas, pero quiero ser como una madre etíope: pase lo que pase, aunque me muera, estaré ahí".*

Esta reflexión nos invita a contemplar con gratitud el hermoso don de la maternidad. Sí, los padres, los que lo son de verdad, están dispuestos a dar la vida por sus hijos. Gracias, padres, por vuestro amor y por vuestra entrega generosa hacia los hijos.

[CATALÀ]

¿No és això exactament el que fa Déu Pare amb nosaltres? ¿No és això el que ha de fer un seguidor de Crist, com vosaltres, cridats a exercir la paternitat espiritual enmig de les comunitats cristianes a les quals sou enviats?

Per acabar, permeteu-me repetir amb vosaltres la pregària de sant Joan Maria Vianney, rector d'Ars:

> «T'estimo, oh Déu meu, i el meu únic desig és estimar-te fins a l'últim alè. T'estimo, oh Déu infinitament amable, i preferiria morir estimant-te que viure un sol instant sense estimar-te. T'estimo, Senyor, i l'única gràcia que et demano és estimar-te eternament».

Que Santa Maria, Mare de Déu i Mare de l'Església, en la seva advocació de Mare de Déu de la Mercè, us ajudi a estimar Crist i, a través d'Ell i en Ell, totes les persones, especialment les més necessitades d'ajuda. Amén!